

Ѣренъ другаръ.

(Изъ живота на кучетата).

Долинитѣ на сѣверна Шотландия сж населени главно съ овчари. Всѣки отъ тѣхъ трѣбва да бди надъ своето стадо и да тича подиръ него по обширнитѣ балкански пасища.

Еднажъ единъ овчаръ завелъ съсъ себе си малкото си тригодишно дѣте. Стадото му се било прѣснало изъ долината. Той се изкачилъ на една скала за да го нагледва. Въ това врѣме оставилъ дѣтето си долу, като му поръчалъ да не се отдалечава отъ мѣстото си.

Щомъ овчарътъ се изкачилъ на върха на скалата, изведнажъ се спуснала гжста мъгла, отъ която не могли да се виждатъ дори и най-близкитѣ прѣдмети. Бащата се уплашилъ и се спусналъ къмъ дѣтето, но отъ гжстата мъгла изгубилъ пжтя. Той се скиталъ нѣколко часа изъ блатистата мѣстность, цапалъ въвъ вода и викалъ дѣтето, ала само планинското ехо му отговаряло.

Мрѣкнало се. Мъглата се дигнала и тогава той забѣлѣжилъ, че билъ близо до колибата си. Тъмната нощъ не му позволявала да продължи търсенето и съ прѣмрѣло сърдце едва дочакалъ зората. Още не се разсъмнало, той взелъ съсъ себе си нѣколко души съсъди и трѣгнали пакъ да търсятъ. Цѣлъ день се скитали навредъ изъ планината, но не могли да намѣрятъ дѣтето.

Прѣзь това врѣме кучето му било се върнало въ кжши. То било едро овчарско куче, отъ рода на